

Liptons Luilekkerland

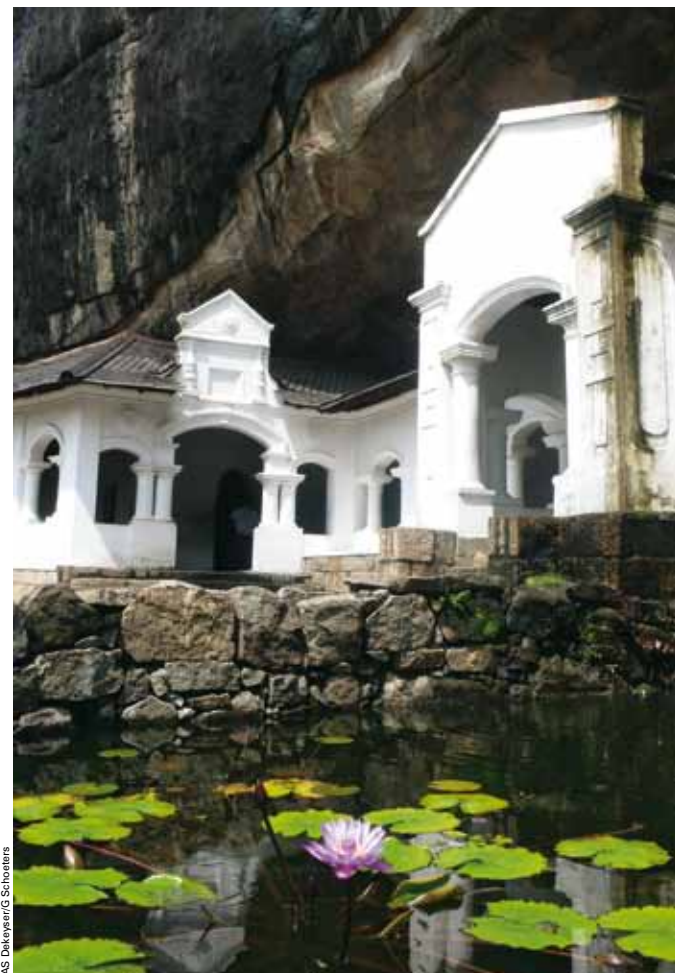
“Serendipiteit is zoeken naar een speld in een hooiberg en eruit rollen met de boerenmeid.” Dixit serendipiteitsgoeroe Pek Van Aniel. Het woord zelf is afgeleid van de oude Perzische naam van het eiland Serendip, het huidige Sri Lanka. Wij gingen er twee weken op midwintermotorvakantie en ontdekten dat het eiland zijn naam nog alle eer aandoet. Nog nooit eerder hadden we iets zo netjes gepland, nog nooit eerder liep alles zo anders. Welkom op het eiland van de serendipiteit.

Serendipiteit betekent eigenlijk zoveel als per ongeluk iets onverwachts en bruikbaar ontdekken, terwijl je eigenlijk op zoek bent naar iets anders. Zoals de Post-it een gevolg is van een mislukte zoektocht naar supersterke lijm, Viagra eigenlijk een geneesmiddel tegen hartkramp moest zijn en een New Yorkse groothandelaar het theezakje alleen maar bedacht had om te bezuinigen op de dure tinnen blikken voor het verzenden van proefstalen. Alleen begrepen de klanten het anders en dompelden ze de thee met zakje en al onder. Thee en toeval, het zijn meteen ook de twee hoofdingrediënten van onze reis door Sri Lanka.

‘Ik heb zin in een ritje. Boek de goedkoopste buiten-Europese vlucht naar een plek waar de zon schijnt je motoren kan huren’, was de instructie die ik kreeg. ‘Weet je dat zeker? Waar het ook is?’ checkte ik nog. ‘Om het even waar,’ klonk het zelfverzekerd. Nog geen drie weken later landen we in Colombo, de hoofdstad van Sri Lanka. Niet zo verwonderlijk, want nu het conflict met de Tamiltijgers achter de rug is, en de schade van de tsunami stilaan hersteld, ligt dit tropische paradijs weer goed in markt voor chartervluchten. En ik heb een bedrijfje gevonden dat er kleine enduro’s verhuurt, dus dit zou wel eens de ideale Fly & Ride vakantie kunnen worden.

Het fly-gedeelte verloopt vlekkeloos en in de luchthaven staan tientallen mensen de reizigers op te wachten... maar op geen enkel bordje staan onze namen. Dan maar bellen. Een slaperige stem: ‘What’s the name?’ ‘Schoeters.’ ‘Scooters, yes I rent scooters.’ ‘Neen, mijn naam is Schoeters en ik heb twee motoren voor veertien dagen bij u gereserveerd.’ ‘Motorbikes? Shit, I forgot!’ Als we uiteindelijk per taxi bij Suranga, de motorverhuurder, aankomen, wiebelt hij breed glimlachend met z’n hoofd. ‘Normaal plak ik een post-it voor reseraties, maar nu ben ik het precies vergeten. Al mijn motoren zijn verhuurd voor deze week. Aan een groep Australiërs, toffe jongens. Sorry.’ Grrr. Helaas is boos worden hier uiterst onbeleefd. Wat er ook gebeurt, je moet blijven glimlachen.

'GIVE ME ONE DAY'

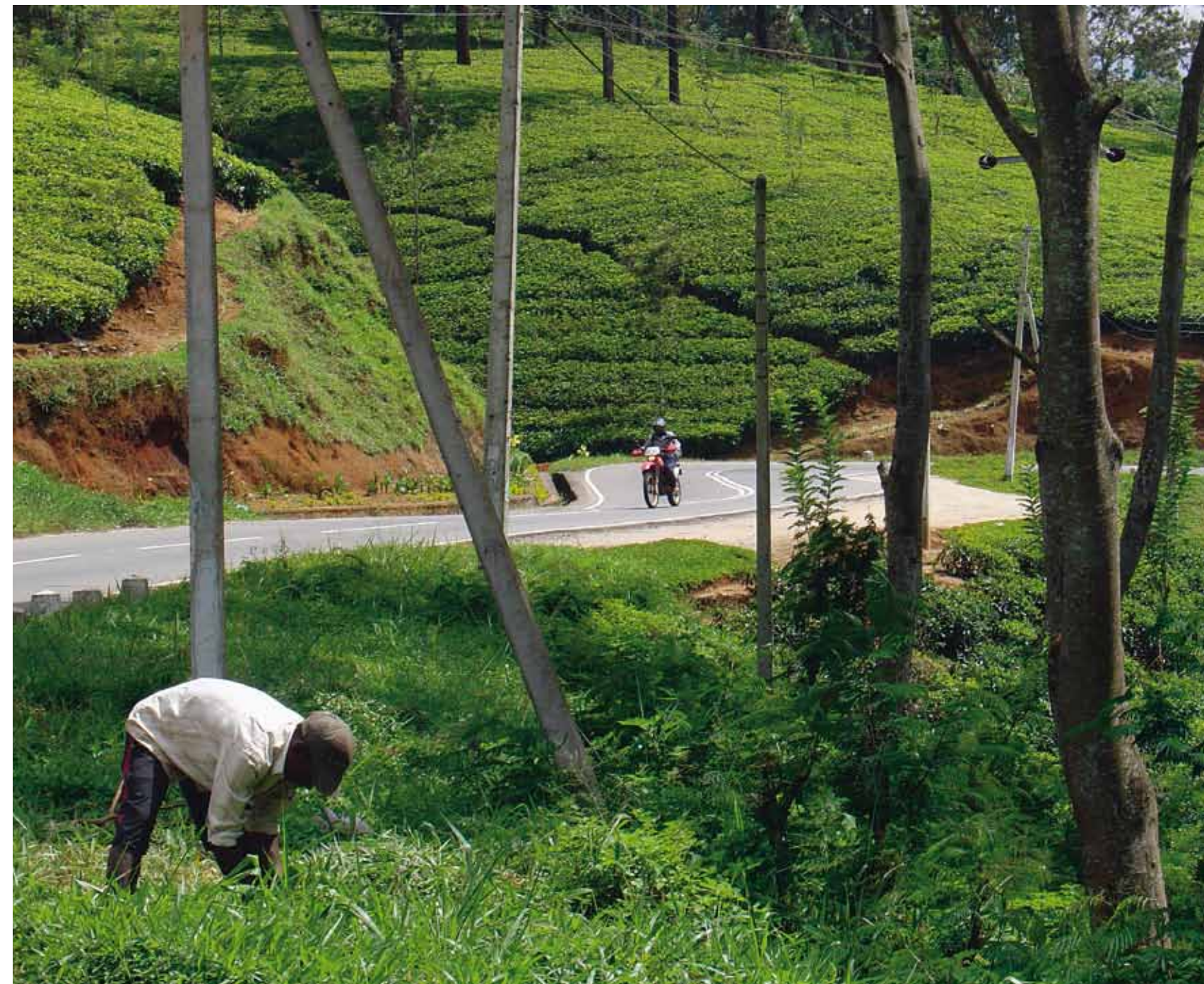
'Give me one day', belooft Suranga. Om het goed te maken, brengt hij ons dan maar zelf naar onze slaapplek voor de eerste nacht. Het schemert al als we het zwembad induiken. Op de achtergrond klinkt klassieke muziek, de warme regen valt bij bakken uit de lucht en de maan schijnt door de palmbomen. Heerlijk. *Prawns curry, dhall curry, chicken curry, pol sambol, papadam, ash banana, pumkin curry, sweet potato, jack mallum*, ... het is maar een grabbel uit het buffet dat op ons staat te wachten. Sri Lanka staat trouwens bekend als het land met de heetste curries ter wereld. In de lokale eet-

huisjes draaien ze werkelijk overal chili in, ook in je ontbijt. Leo, de Vlaamse uitbater van de lodge, lacht sceptisch als hij ons verhaal over de motoren hoort. 'Ik zou er niet op rekenen dat jullie morgen weg geraken. Het is zo onbeleefd om nee te zeggen in deze cultuur, dat *yes madam* ook vaak in die betekenis wordt gebruikt. Zeker met dat hoofdwiebeltje erbij.'

Helaas krijgt Leo gelijk. Dag twee gaat op aan een fietstocht op en af naar Negombo City om Suranga achter zijn veren te zitten. Suranga heeft nog geen motoren, maar herhaalt met dezelfde glimlach zijn credo: 'Give

me one day.' We zijn er intussen iets minder gerust in en bellen alvast met de concurrentie. Die beweert twee motoren klaar te hebben. 'Ja enduro's, ja, volledig verzekerd, ja voor tien dollar per dag minder.'

Dag drie. Suranga laat weten dat hij 'one Suzuki Djebel' heeft die hij van een collega kan lenen. Als we bij hem aankomen, staat hij ons weer hoofdwiebelend op te wachten. Hij heeft de motor eens gecheckt en verhuurt hem liever niet. 'Not good bike.' Wij zijn het beu. Dan maar naar de concurrentie. In een achttertuintje in een klein steegje krijgen we twee Honda's te zien, plus de Suzuki Djebel

die Suranga *not safe* vond. Hm, verdacht. Maar we willen stilaan echt de weg op, dus maken we een deal. Als de XR een andere voorband krijgt en Baja een ander tandwiel, een nieuwe ketting en nieuwe remblokjes, dan is het oké. Er wordt wat gebeld en we zijn vertrokken voor een uur of vier heen en weer rijden tussen garages en onderdelenverkopers, sleutelen en prutsen. Maar in de late namiddag zijn de twee motoren rijklaar. Alleen nog de papieren tekenen. 'Wel euh, papieren. Tja, de motoren zijn niet echt verzekerd. Bij schade, ook als het niet jullie fout is, moeten jullie toch betalen. En ingeschreven zijn ze ook niet, maar ik maak wel een vals inschrijvingsformuliertje. Only small problem.' Geen deal dus.

Zonder motoren belanden we terug bij Suranga. Op zijn oprit staat een oude jeep. Bon, het heeft banden en een motor, dus waarom niet? We spreken af dat we met de 4x4 vertrekken en Suranga hem een paar dagen later in Kandy, 120 kilometer verderop, komt inruilen voor twee tweewielers als de Australiërs terug zijn van hun tripje. Alleen moet er nog eventjes iets aan de jeep gebeuren. 'Give me one...' Terwijl de stoom uit mijn oren blaast, zie ik in mijn ooghoek een klein sympathiek blauw autootje. Suranga's vrouw stapt uit. We kijken naar elkaar en denken hetzelfde: die nemen we. De zaak wordt snel geregeld. We claimen de Passo, een soort Aldi-versie van de Toyota Yaris, en spreken af dat we zaterdag ruilen

voor de motoren. Eindelijk kunnen we vertrekken.

IN DIEP WATER

Onze eerste stop wordt Anuradhapura, een van de oude koningssteden. Meteen volgt de eerste ontmochtering: de prijzen zijn zowat drie keer zo hoog als in de reisgids. De vriendelijke receptionist, die ook journalist blijkt te zijn -Ik schrijf over alles, van politiek tot Harry Potter'- knikt. 'Sinds de oorlog voorbij is, komen de toeristen terug. En dus zijn de prijzen verdubbeld.' Geen probleem, dan halveren we de luxe. Geen warm water vannacht.

Ons bezoek aan de Sri Maha Bodhi, de plaatselijke heilige boom verloopt nog

droog. Maar als we de gigantische stupa's achter ons laten, regent het alweer. 'Het hele moessonseizoen is ontregeld door de klimaatsveranderingen,' beaamt onze receptionist. Hoe abnormaal het is, beseffen we pas als we de stad uitrijden en er plots een rivier over de weg stroomt. Het water staat een meter hoog en er zit ook behoorlijk wat stroming op. Verder naar het oosten rijden is wellicht niet zo'n best idee. En dus laten we Polonnaruwa, koningsstad nummer twee, links liggen en zetten koers naar Dambulla. Nog geen vijf kilometer verder zet een soldaat met een mitrailleur ons aan de kant. We beginnen al naar de autopapieren te zoeken, als duidelijk wordt dat hij andere bedoelingen heeft. 'Money.' Hij gesticuleert hevige met zijn geweer. 'Lotjes! Ik verkoop lotjes voor het leger!' Het is verkooptechniek als een andere, natuurlijk.

BIKEJACKING

'Zie je dat? Daar! Wedden dat dat onze motoren zijn?' Ann-Sofie scheurt de parking van een hotel op. Er staan inderdaad negen enduro's netjes op een rij. Ann-Sofie zet haar offensief door als een man komt aanwaddelen. 'Ben jij Australiër? Dan zijn dit onze motoren.' Lionel reageert verward, maar eenmaal de situatie duidelijk is, is de deal snel

gemaakt. De volgende ochtend ruilen we de auto voor twee motoren. 'Good luck. We hebben er onze peren mee gezien.' Na het jump-push- en kickstarten van de kudde motoren overhandigen de galante Aussies ons twee draaiende motoren. Waarvoor dank. Even later merk ik dat mijn kilometerteller op min 1185km staat en langzaam omhoog loopt. Meteen hebben we onze nieuwe missie gevonden. Op de negen motordagen die ons nog resten moeten we de motor op z'n minst naar nul rijden.

Bij wijze van testrit rijden we tussen twee tropische onweders door zonder bagage naar Sigiriya, de leeuwenrots. 1202 trappen opklauteren met kleddernatte motor-kledij is geen lachertje. Gelukkig brengen de prachtige muurschilderingen van de halfnaakte vrouwen in de grot halfweg wat troost.

'Elephants are roaming. Travelling after 6pm is dangerous' waarschuwt een bord langs de weg. Blijkbaar komen de dikhuiden op de lichten van voertuigen af en een ontstemde olifant is nu niet bepaald iets waar we naar op zoek zijn, dus rijden we zonder al te veel omwegen terug richting hotel. Het giet intussen weer, maar de regen is warm, de weg modderig en de meisjes zijn uitgelaten. Hier zijn we voor gekomen! Om te rijden!

Als twee verzopen waterkiekens bereiken we ons hotel. Het hele eiland kreunt onder de wateroverlast; dit is de natste maand in zestig jaar, lees ik op internet. Bijna een miljoen mensen zijn intussen geëvacueerd voor de overstromingen. Maar als we bij de hotelmanager informeren naar de ernst van de toestand, wiebelt hij alleen maar glimlachend met zijn hoofd. 'Overstromingen? In Sri Lanka? No madam, impossible. Everything okay.' Ondertussen krijgen we op onze gsm de ene sms na de andere: 'steun de slachtoffers van de overstroming'. Alles oké zeggen ze dan. Het is echt even wennen, die Aziatische cultuur.

Helaas heeft ons hotel, ook al is het naar onze normen behoorlijk chique, geen haardroger in de aanbieding. Het ziet er naar uit dat we morgen met natte motor-kledij zullen moeten vertrekken, want met een luchtvochtigheid van 85% krijg je niks droog. Dan maar improviseren: sokken, T-shirts en onderbroeken hangen we boven de gloeilampen. Het werkt; de volgende ochtend is alles poederdroog!

GODELIJKE BESCHERMING

Bij het uitrijden van de stad stoppen we eerst bij een van de andere Unesco-sites die Sri Lanka rijk is: de grottempels van

Dambulla. Een stel makak-aapjes begeleidt ons bij de klim naar boven, in de hoop dat wij, net als de lokale pelgrims, straks fruit offeren en er dus wat te pikken valt. Het heiligdom is nog steeds een van de populairste bedevaartsoorden van het eiland. En dat blijkt, want net voorbij de ingang spreekt een vrouw ons aan. Ze heeft gezien dat we met de motor zijn gearriveerd en vindt dat niet alleen fantastisch, maar ook levensgevaarlijk. 'Traffic here is very dangerous. You need a good blessing.' Zonder veel verdere uitleg troont ze ons een klein Hindu-tempeltje in, smeert een lik olie in ons haar, laat ons een muntje aanraken en roept dan de bescherming van Vishnu in. Maar een mens kan niet veilig genoeg zijn en dus krijgen we van de boeddhistische monnik die aan de uitgang van het tempeltje zegeningen uitspreekt ook nog een armbandje en een mantra mee. 'Now you can go. Good luck!'

Vishnu mag al meteen zijn waarde bewijzen, want de claxon van de Baja werkt meer niet dan wel, en vooral op onvoorspelbare momenten. Niet erg handig in een verkeer waar je je plaats op de weg letterlijk al toeterend afdwingt. Kort betekent 'hier kom ik', langer en tijdens het voorbijsteken betekent 'niet opschuiven, hier rijd ik' en meermaals luid maakt duidelijk dat je bijna geplet wordt

en dat niet apprecieert. Als je niet toetert, kom je nergens, want rijdt iedereen je van de weg af.

Langs de weg van Dambulla naar Kandy, de laatste der koningssteden, liggen talloze *spice gardens*. We rijden dan ook de hele tijd met de geur van verse specerijen in onze neus. De volgende dag maken we een ommetje langs het Pinnawela Elephant Orphanage, een geweldige *tourist trap*, maar desalniettemin een leuke gelegenheid om de dikhuiden van dichtbij te zien. In de botanische tuin van Kandy is hangen de fruitbomen dan weer vol met enorme vleermuizen. Op de terugweg lijkt het alsof ik met motor en al onder de douche sta. Iets verderop zien we alle lokale motards schuilen voor de regenbui. We wringen ons ertussen, iets wat meteen de aandacht trekt, want naar lokale normen zijn onze motoren niet alleen erg nieuw maar ook erg groot. Hier rijden bijna alleen 125cc's rond. Als we onze helm afnemen, is de hilariteit compleet. Vrouwen! De politieagenten, die ook aan het schuilen zijn, stellen ons gerust. De stortregens zijn voorbij, dit is een gewone moessonbui, die trekt op tien minuten over. Ze krijgen gelijk. Vanaf nu alleen nog stralende zon.

We sluiten de avond af met een bezoek aan de Tempel van de Tand, een heilig-

dom waar een van de tanden van Boeddha bewaard wordt. De tempel zit afgeladen vol met pelgrims en biddende mensen, de drums vullen het gebouw met hypnotiserende ritmes, alles baadt in kaarslicht. 'Off-road express' staat er in grote letters op de voorruit van de tuk-tuk die ons terugbrengt. De achterruit is al even ambitieus: 'yes I can'. Veel van de mini-taxi's zijn bestickered. Met uiteenlopende dingen, van 'love is all life's about' tot 'masha allah', net zoals de zijspiegels versierd zijn met afbeeldingen van het Sri Lankaanse leger over Koranverzen tot halfnaakte pin-ups. Elk zijn smaak.

TEA FOR TWO

'Eigenlijk doet mijn voorband wel erg raar,' brengt Ann-Sofie de volgende ochtend voorzichtig ter sprake. Ik heb inderdaad nog nooit een band gezien die zo vreemd is afgesleten. Volgens mij rijden ze hem op en draaien dan het wiel om om opnieuw profiel te hebben. De middelste ribbel heeft een fraaie rij haaiantanden gevormd die in elk bocht een ratelend geluid maakt en de stabiliteit van de motor niet echt ten goede komt. Tijd voor een bandenwissel. Na wat zoeken vinden we een bandenboer die de juiste maat heeft, al begrijpt de man niet waarom we een band in zo'n 'excellent condition' wil-

len vervangen. De bus die naast ons staat heeft vier *slicks*, zoals alle voertuigen hier.

Op naar de bergen. Het gaat vlot, al merk ik dat ook mijn motor raar doet. Elke keer als ik wat dieper in de bocht ga, maakt het achterwiel een vreemde schuiver. Het landschap om ons heen wordt steeds groener; alleen de Tamil-theeplukkers met hun felgekleurde kleren steken af tegen de groene plantages. Rond de middag bereiken we Nuwara Eliya, een stadje dat zo uit Engeland lijkt weggeplukt. Tudorhuizen, een golfterrein, een renbaan, zelfs een *gentlemen's club*... hier heeft een koloniaal zijn nostalgie de vrije loop gelaten. Twijfelend kijken we op de kaart. Langs de *shortcut*, via het natuurpark Horton Plains, zouden we nog voor het donker in Haputale moeten geraken. We besluiten het erop te wagen en sjeezen het stadje uit. De weg wordt al gauw slechter; na een tiental kilometer zijn de *potholes* zo groot dat er meer grind dan asfalt overblijft en de weg op een wasbord lijkt. Mijn achterwiel danst alle kanten op, ik begin me nu echt zorgen te

maken. Wegwijzers zijn al lang nergens meer te bespeuren. De weg kruist de spoorweg en duikt een bos in. Plots duiken er voor ons een paar soldaten op. Een beetje onzeker rij ik door, maar de rij wijkt netjes uiteen. Alleen... daarachter staan en nog. En nog. En nog. Ongewild rijden we door een erehaag van tientallen meters soldaten, mitrailleur in de hand, die hier op manoeuvre zijn. Als we de bocht om zijn, kijken we elkaar aan, allebei met de slappe lach. Geweldig! De weg begint nu te klimmen, haarspeld na haarspeld. Het landschap wordt stil om ons heen, er hangt een bijna mystieke sfeer. En dan, plots, duikt uit het niets een bareel op. Een jongen komt naar ons toe en maakt duidelijk dat we het park niet in mogen. *'This way closed.'* Hij houdt voet bij stuk en dus draaien we om – misschien hebben we wat eerder een afslag gemist? Maar de haarspelden brengen ons weer naar beneden, opnieuw door de tweehonderd soldaatjes... Dat betekent terugrijden en morgen langs de hoofdweg, waar er vreselijke wegenwerken zijn, naar

Ella en Haputale sukkelen. In het guesthouse laat Ann-Sofie zich met een tevreden zucht op het bed naast de open haard vallen. 'Dat waren mijn eerste haarspeldbochten in mijn leven. Hoe rijdt je dat eigenlijk theoretisch?' Ik proest het uit; soms vergeet ik dat ze nog maar net haar rijbewijs heeft, en nog geen 1000 kilometer in de wielen. 'Zo.'

Zo'n dertig kilometer boven Haputale, diep in de theeplantages, ligt Lipton's Seat, de uitkijkplaats van waar meneer Lipton himself zijn honderden hectares theeplantages overschouwde. De rit er naartoe voert ons door kleine Tamildorpjes, langs Hindutempels en door talloze *tea-estates*. Het laatste stuk van de weg houdt het asfalt helemaal op; slingerende zanderige haarspelden brengen ons naar de top. Ann-Sofie, die vandaag met de Baja rijdt, stapt puffend af. 'Wat is dat met die motor? Net een dronken koppige koe.' Ik ben al lang blij dat het probleem dus niet alleen in mijn hoofd zit. Een oudere man komt naar ons toe, gekleed in een feloranje Snoopy

sweater. Hij heeft hier bovenop de top een cafeetje geopend – enfin, enkele muurtjes met een zeil erover – , en schenkt er heerlijke verse thee voor nog geen 50 roepie. Onder ons strekt een eindeloze groene zee van theeblaadjes zich uit, heuvel na heuvel, zo ver als we kunnen kijken. We hebben geluk want bijna iedereen die hier uiteindelijk hijgend en puffend (te voet dan) de top heeft bereikt, zat in de wolken of de mist. Van blijdschap ga ik op de terugweg rechtstaan op de Baja en spring een paar keer op en neer. Kleng kleng kleng. Plots besef ik waarom het achterwiel zo vreemd doet: de achtervering is compleet weg. Vandaar dat hij in elke bocht onder me weg lijkt te drijven. Thuis zou ik geen meter meer voortrijden, maar nu denk ik 'och, het is dat maar'. Ik ga een halve meter meer naar voren zitten voor het bochtenwerk, en weg zijn we. Boven de tientallen bochten van Ella's Gap staat een grote volle maan; dat betekent dat het morgen *puja* is, een feestdag voor zowel de boeddhisten als de hindu-gemeenschap. En inderdaad, in de twee

tempels die we passeren, voor elke religie één, zijn de voorbereidingen in volle gang.

VOLLE MAAN

De volgende ochtend zien we vanop het dak van ons guesthouse de zon opkomen. Behalve wij is er niemand, alleen de grote witte hond houdt ons gezelschap terwijl een klein waterzonnnetje langzaam de mistflarden uiteen duwt. Een prachtig uitzicht op de Ravana Ella waterval. Voor we Ella uitrijden willen we nog even tanken. Maar hoe vaak we ook de weg vragen naar een benzinestation, op de aangeduide plaats is niks te zien. Tot ik uiteindelijk binnenloop in de kruidenier, om het daar nog eens te vragen. De jongen achter de toonbank knikt enthousiast. 'Hoeveel flessen wil je?' Eh? We komen er vrij snel uit. Hij giet drie olijfolieflessen benzine leeg in elk van onze tanks, en we kunnen weer verder. Ook de sigaretten worden hier per stuk verkocht, merk ik. 20 roepie voor één. En zo worden ze ook gekocht. Niet per vijf of per tien, maar per stuk. Het zegt iets over de armoede.

De afdaling door Ella's Gap is prachtig. Bocht na bocht slingert de weg naar beneden, van de ene waterval naar de andere. Een paar bochten verderop heeft een inventieve man een truckwash geopend met water uit de waterval. Een monnik laat er zijn jeep wassen. Een houten vrachtwagen in Pakistaanse stijl, druk beschilderd en versierd, staat aan te schuiven. *'Fully Insured'* is er in kleurige letters op de achterkant geschilderd. Goed om weten.

Het laagland ziet er een pak droger uit dan in het Noorden, waar de rijstvelden zich aan elkaar regen. We komen terecht in een soort heet en droog savanne-landschap met struiken. Voor de lunch stappen we binnen in de bakkerij tegenover de moskee – kwestie van onze aandacht eerlijk te verdelen over alle religies. Ook hier moeten ze even van de schok bekomen; we zijn van de hoofdweg af en zeker hier in het Zuid-Oosten, waar de oorlog nog vers in het geheugen ligt, is een toerist een zeldzaamheid. Maar de jongens zijn blij ons te zien, de thee is fantastisch en de broodjes zijn heerlijk. We

AS DeKeyser/G. Schoeters

nemen een alternatieve route naar Tissa, een stadje dat vooral bekend is als vertrekpunt voor safari's in het Yala-park. Alternatief is onze route in elk geval. Over de volle 80 km wordt gewerkt, en alles ligt in het diep grind. Reuzeleuk op de waggelende Baja, die aanvoelt als een motor met een scharnier in het midden. Maar Ann-Sofie heeft de tijd van haar leven. Dit is de eerste keer dat ze grind onder wielen krijgt, en ze heeft al gauw door dat sneller in dit geval beter is. Haar smile is bijna te breed voor haar helm, en ze vergeet meteen dat het bijna 40 graden is.

Om half vijf 's ochtends klimmen we in een gammele jeep die ons naar het Yala-safaripark brengt. Wilde zwijnen, leguanen, honderden vogelsoorten, krokodillen, hun muil wijd opengesperd om af te koelen van de zon, ja, zelfs een kudde olifanten met kleintjes kruisen ons pad. Alleen de luipaarden zijn nergens te bespeuren. Gaeen, onze gids, lacht. 'Die slapen nog. Die staan pas op als het frisser wordt. Als je die wil zien, neem je beter een late safari.' We zullen nog eens in het holst van de nacht opstaan om een luipaard te zien!

Als we terugkomen in het hotel is daar een bruiloft aan de gang. Urenlang wordt de bruid door vijf giechelende meisjes opgedoft. De mannen zijn intussen al aardig aan de whisky-Sprite en uit de speakers van de dj rollen Bollywoodhits. Tijd om weg te wezen, richting kust. Naar verluuidt is Tangalle het paradijs op aarde. Helaas rijden we verloren, al verbaast het me eerder dat het nu pas gebeurt. Signalisatie staat natuurlijk haaks op serendipiteit, dus veel wegwijzers zijn er niet.

De grote steden zijn in het Engels aangeduid, de kleinere vaak alleen maar in het Singali – sierlijke, maar compleet onleesbare krullen.

Op naar de kust dan maar. De middag duurt eindelijk, de thermometer op mijn stuur blijft klimmen, en Ann-Sofie dreigt door de hitte om de haverklap in slaap te vallen op haar motor. Uiteindelijk zit er niks anders op dan stoppen voor een dutje in de grasberm. Ik ga op zoek naar iets drinkbaars. In gebarentaal krijg ik te horen dat er alleen pompwater is. Slecht plan. Gelukkig is er altijd een oplossing: *tambili*, of King Coconut. De vrouw aan het stalletje slaat met een geroutineerde beweging de kop van de kokosnoot en steekt er een rietje in. Voor nog geen tien cent is Ann-Sofie van haar appelflauwte verlost; we kunnen weer rijden. Ik heb intussen een versnelling minder. De Baja wil niet meer in eerste, of toch niet al stilstaand. Helaas start hij alleen in neutraal, dus vanaf nu moet ik vertrekken in tweede. Maar we hebben ons intussen helemaal aangepast aan de plaatselijke mentaliteit. Een versnelling minder? *Only small problem*. Er zijn er tenslotte nog vier andere.

Ganesh Garden in Tangalle is een paradijs. De maan klimt omhoog boven de palmbomen, en werpt lange strepen *moonshadow* over het strand. Vanuit de hangmatten luisteren we naar het eindeloze ruisen van de branding. Het is bijna ondenkbaar om je voor te stellen dat de tsunami hier het hardst toesloeg; heel dit stuk van de kustlijn werd weggeveegd. Alleen een eenzaam monument herinnert nog aan het drama. Ondertussen hebben de *guesthouses* zich hersteld. Nu

blijft het wachten op de surfers, duikers en wintergasten om hun investeringen rendabel te maken. Als we 's ochtends om vijf uur opstaan voor de zonsopgang, zijn we moederziel alleen op het strand. In een eenzame boom hangen steentjes en linten, gebeden op zoek naar een luisterend oor.

ANARCHIE

Met tegenzin verlaten we onze tuin van Eden. We waren graag langer gebleven, maar overmorgen gaat onze vlucht en we hebben nog een aardig eind te rijden. Een aangenaam slingerende weg brengt ons door eindeloze bananen- en kokosplantages naar Ratnapura, bekend als dé edelstenenstad van het eiland. Kwarts, topaas, kattenoog, aquamarijn, het komt hier allemaal uit de kleine mijnen, die overal in de velden verstopt zitten. In de stad verdringen de edelstenenwinkels en handelaren elkaar. Moeizaam banen we ons een weg door het rijdende mierennest van scooters, auto's en verkiezingsrally's. Luid toeterend en spookrijdend tussen de file door. *Very normal here*.

De volgende ochtend gaan we vroeg op pad; ik wil absoluut de grote hoofdbanen vermijden, zeker als we wat dichterbij Colombo komen. Want de nabijheid van de hoofdstad laat zich duidelijk voelen: het verkeer is al de hele dag een pak slechter dan voordien. Bussen vliegen op het tegenoverliggende rijvak blinde bochten in, auto's proberen toch nog in te halen en duwen ons in de berm als dat net niet blijkt te lukken... het is dan ook een kwestie van tijd voor het eerste ongeval; een jeep heeft

AS DeKeyser/G. Schoeters

AS DeKeyser/G. Schoeters

AS DeKeyser/G. Schoeters

© Leo Claes

extra foto's

SRI LANKA VERKENNINGSTOCHT OP GEHUURDE OFF-ROAD MOTOREN

AS Dekeyser/G. Schoeters

AS Dekeyser/G. Schoeters

AS Dekeyser/G. Schoeters

AS Dekeyser/G. Schoeters

AS Dekeyser/G. Schoeters

de bocht gemist en ligt een paar tientallen meters lager in de jungle. We hebben hem net gemist. We mogen van geluk spreken dat ze hier vier religies hebben, en dat al die goden een beetje over ons waken. Van in zijn weggappelletje kijkt Sint Sebastiaan hoofdschuddend toe. Als dat maar goed komt. Zijn bezorgdheid is terecht, want op dit laatste stuk weg hebben we niet langer genoeg aan boeddhistische kalmte en Vishnu's zegen om in één stuk aan te komen; dit wordt toch weer heel erg *inch'allah driving*.

Als we stoppen in Negombo zie ik dat mijn kilometer teller op 124 staat. Missie meer dan geslaagd! Met veel spijt in het hart geven we onze tweewielers weer af. Al bij al hebben ze het prima gedaan, en ook al zouden ze in pakweg Duitsland nooit door de keuring geraken, het zijn wel veruit de beste motoren die we op het hele eiland gezien hebben. En wat meer is: ze hebben ons op allerlei prachtige plekken gebracht waar we zonder eigen vervoer nooit geraakt zouden zijn. Bovendien hebben we, dankzij Suranga's vergetelheid en de vertraging, een prima reden om terug te

komen. We moeten Jaffna, in het Noorden nog bezoeken. Polonaruwa, de belangrijkste historische site, was onbereikbaar door de overstromingen. En er liggen nog heerlijke off-roadwegen in Knuckles Range & rond Corbet's gap, nu onberijdbaar door de landslides. Want eigenlijk zijn we toch wel een beetje verliefd geworden op deze Traan van Boeddha. Het is een eiland dat het werkelijk allemaal heeft. Adembenemende natuur, fenomenaal eten, en vooral...een oneindige voorraad serendipiteit.

En a surprise a day keeps boredom away!

TEKST & FOTO'S: Ann-Sofie Dekeyser & Gaea Schoeters

SRI LANKA FOR DUMMIES

Wij haalden onze motoren bij Sha Lanka Tours (www.negombo-motorcycle-tours.com) – ondanks alles zeker geen slechte optie, vooral omdat het vlakbij de luchthaven is. Suranga kan je ook de mooie wegen aanduiden. Dubbelcheck wel op voorhand of de motoren er zeker zijn, en hou er rekening mee dat ze naar Europese normen niet altijd tip-top in orde zijn. Wij betaalden 20\$ per dag per motor – dat kan wellicht ook iets goedkoper.

Een internationaal rijbewijs geldt overal ter wereld, behalve... in Sri Lanka. Daar heb je nog een extra lokaal rijbewijs nodig, tegen betaling natuurlijk. Enkel af te halen in Colombo of via de motorverhuurder.

De weghiërarchie gaat als volgt: bussen staan bovenaan, onmiddellijk gevolgd door de koeien – die wijken namelijk ook niet uit. Daarna geldt de regel: wie het hardst toertert en duwt, gaat voor. Motoren komen, samen met fietsers, voetgangers en andere insecten, onderaan. Opgepast voor de duizenden straathonden die maar al te graag onverwachts op je wielen afkomen.

Neem wegenkaarten mee – die zijn ter plaatse niet te vinden- en ook reegekledij. De moesson is niet meer altijd zo stipt.

Behalve in een straal van 50km rond Colombo staan er nergens verkeerslichten. Gewoon meedrijven in de chaos is de boodschap.

Maak je nooit boos. Dat staat absoluut niet en wordt in het beste geval op gelach onthaald. Blijf kalm en denk aan het boeddhistische principe: relax & smile!

Ons lijstje km/vervoermiddel: vliegtuig: 16818 km
 ■ busje: 6 km ■ taxi: 28 km ■ fiets: 14 km ■ tuk-tuk: 13 km ■ jeep: 1,5 m ■ auto: 270 km ■ motor: 1339 km